

OPEN HOUSE ‡

— Iaspis —

with Open Studios at Iaspis
12–13 January 2007
Entry from Jakobsgratan 27 (floor 4)

With **David Blandy** (London), **Victoria Brännström** (Stockholm), **Latifa Echakhch** (Paris), **Unni Gjertsen** (Malmö), **Barbad Golshiri** (Teheran), **Martin Gustavsson** (London/Stockholm), **Martin Karlsson** (Stockholm), **Susanne Kriemann** (Rotterdam/Berlin), **Katarina Lundgren** (Göteborg/Stockholm), **Tova Mozard** (Stockholm/Malmö), **Joanna Rajkowska** (Warsaw), **schleuser.net** (Munich/Berlin), **STEALTH** (Rotterdam/Belgrade) and **Florian Wüst** (Berlin).
"Guestfilters": **Elin Strand Ruin**, artist and architect and **Magnus af Petersens**, curator contemporary art, Moderna Museet.

Photo: Claire Blandy

‡ For the final time, Iaspis will be unlocking the doors to its Open House in the historic premises of the Swedish Royal Academy of Fine Arts on Fredsgatan in Stockholm. We are pleased to welcome old and new friends to view the ongoing dialogue between international and Swedish contemporary art on 12 and 13 January. For each Open House we invite two people from outside to work with the Iaspis residents in developing a presentation for the Open House. This year the two "outsiders" who have helped to produce the programme are **Magnus af Petersens**, curator contemporary art, Moderna Museet in Stockholm and artist and architect **Elin Strand Ruin**. On the Friday visitors will be able to view a performance, tour the premises and subject themselves to a "dark secret" in the Project Studio. Throughout the evening they will have an opportunity to talk to the Iaspis residents who will open their studios to the public. On Saturday a program of films and videos will be shown, chosen by **Florian Wüst** in collaboration with Filmform, the Swedish Film Institute and Moderna Museet. During the two days of the Open House, the Iaspis' archive will also be open to the public. This contains artists' files with materials on artists based in Sweden as well as former Iaspis artists-in-residence. A list of the artists represented — more than 300 — can be found at www.iaspis.com.

— One —

— Iaspis —

ÖPPET HUS ‡

med öppna ateljéer på Iaspis
12–13 januari 2007
Ingång Jakobsgratan 27 (våning 4)

Med **David Blandy** (London), **Victoria Brännström** (Stockholm), **Latifa Echakhch** (Paris), **Unni Gjertsen** (Malmö), **Barbad Golshiri** (Teheran), **Martin Gustavsson** (London/Stockholm), **Martin Karlsson** (Stockholm), **Susanne Kriemann** (Rotterdam/Berlin), **Katarina Lundgren** (Göteborg/Stockholm), **Tova Mozard** (Stockholm/Malmö), **Joanna Rajkowska** (Warszawa), **schleuser.net** (München/Berlin), **STEALTH** (Rotterdam/Belgrad) och **Florian Wüst** (Berlin).
"Gästfilter": **Elin Strand Ruin**, konstnär och arkitekt och **Magnus af Petersens**, intendent för samtidskonst, Moderna Museet.

Foto: Claire Blandy

‡ För sista gången slår Iaspis stolt upp sina dörrar till Öppet hus i de anrika lokalerna på Konstakademien, Fredsgatan 12. Under två dagar bjuds alla nya och gamla vänner in för att ta del av en ständigt pågående dialog mellan den internationella och svenska samtidskonsten. Varje gång involverar vi två personer utifrån som tillsammans med stipendiaterna arbetar fram hur Öppet hus ska gestaltas. Denna gång har Magnus af Petersens, Intendent för samtidskonst, Moderna Museet och Elin Strand Ruin, konstnär och arkitekt fungerat som gästfilter för helgens program. Fredagen bjuder på performance, rundvandring och en "mörk överraskning" i Projektateljén. Under hela kvällen finns det möjlighet att själv samtala med Iaspisstipendiaterna som öppnar upp sina ateljéer för allmänheten. På lördagen visas ett för Öppet hus speciellt framtaget film- och videoprogram, sammanställt av Florian Wüst i samarbete med Filmform, Svenska Filminstitutet och Moderna Museet. Under dessa två dagar står dörrarna även öppna till Iaspis arbetsarkiv som har kommit att bli en betydande plats för forskning och inhämtning av information. Det finns i nuläget över 300 konstnärsmappar med ett rikt material om konstnärer baserade i Sverige, liksom tidigare Iaspisstipendiater. En aktuell lista över våra konstnärsmappar hittar du på www.iaspis.com.

— Ett —

FREDAG 12 JANUARI

14:30–15:00 Kaffe och smörgås

15:00–15:10 Maria Lind, direktör och Bettina Pehrsson, vik direktör hälsar välkommen i Projekttateljén

15:10–15:30 Introduktion av gästförelsen Elin Strand Ruin, konstnär och arkitekt och Magnus af Petersens, intendent för samtdskonst,

15:30–16:30 Screening, performance och installationer i Projekttateljén av aktuella stipendater*

16:30–17:00 Paus med kaffe och kaka

17:00–19:00 Besök i stipendaternas ateljéer

19:00–22:00 Öppna ateljéer, visning av Iaspis arkiv, screening, performance och installationer i Projekttateljén av aktuella stipendater*

MAT OCH DRYCK FRÅN 19:00	
*VERK SOM VISAS I PROJEKTATELJEN:	David Blandy Performance Victoria Brännström, <i>Come-on Be-come</i> Performance Latifa Echakhch, <i>Urban tittel</i> Video, i samarbete med Gauthier Herrmann, 23', 2005 Unni Gjertsen, <i>Guarding an Iceberg</i> Video, 5', 2007 Barbad Golshiri, <i>Masturpiece</i> Video, 12', 2006 Martin Gustavsson, <i>The Destruction of Sodom</i> Olja på linne duk, 2006 Martin Karlsson, <i>Höstmarknad</i> Affisch, 2006 Susanne Kriemann, <i>Urban tittel</i> Fotografii (Tivoli Köpenhamn), svart/vitt på matt papper, 2006 Katarina Lundgren, <i>Fort Swanson, a Swedish Western Town</i> Videoinstallation, 9', 26", 2006 Tova Mozard, <i>Two speak about reincarnation</i> Fotografii, 2006 Joanna Rajkowska, <i>Volcano</i> Modell och fotografier, 2006 STEALTH, <i>Zombie Town</i> 26', fragment från en dokumentär av Mark J. Hawker, 1995 schleuser.net, <i>Radio haparanda (beyond the border)</i> Radioshow, 15', 2007 Florian Wüst, <i>Studies on modern living</i> Väggmålning, 2007

Film- och videoprogram sammanställt av Florian Wüst i samarbete med Filmform, Moderna Museet och Svenska Filminstitutet, *Pleasures of Darkness* sammanför klassiker från den experimentella filmen och videokonsten ur Filmforms, Moderna Museets och Svenska Filminstitutets samlingar tillsammans med Elin Strand Ruin för att utforska kraften i sociala ritualer och längtan till det transcendentala. Mardrömsvisioner, gamla mytologier och företagskulturella symboler inordnas med hjälp av olika animationstekniker och stilliserade framställningar i ett konstnärligt montage av bilder och ljud. Med referenser till politk och västerländsk civiltisationskritik försöker filmerna utmana vårt rationella tänkande och skapa störande serösa och satiriska kollisioner mellan fantasi och verklighet, blodig magi och poetisk ymnighet. Filmerna visas på 16mm. Med tack till Goethe-Institut, Stockholm.

Midvinterblot, Gösta Werner, 16mm, 1945, 12'

Spik-Bebis, Max Andersson, 16mm, 1987, 13'

Trim, Cecilia Lundqvist, video, 1997, 4'

Aliena Kadabra, Åke Karlung, 16mm, 1969, 5'

Joyride™, Constance DeJong, Tony Oursler, video, 1988, 14'30"

Journey to the Moon, William Kentridge, video, 2003, 6'

Invocation of My Demon Brother, Kenneth Anger, 16mm, 1969, 11'

Nixon Visions, Hans Esselius, Kjartan Slettemark, 16mm, 1971, 4'

STEALTH, *Zombie Town* 26', fragments of a documentary by Mark J. Hawker, 1995

schleuser.net, *Radio haparanda (beyond the border)* Radioshow, 15', 2007

Florian Wüst, *Studies on modern living* Wall drawing, 2007

12:00–19:00 Öppna ateljéer, visning av Iaspis arkiv, screening, performance och installationer i Projekttateljén av aktuella stipendater

19:00–20:30 Film- och videoprogram

Film and video programme curated by Florian Wüst in collaboration with Filmform, Moderna Museet and Svenska Filminstitutet, *Pleasures of Darkness* combines classics of experimental cinema and video art, chosen from the collections of Filmform, Moderna Museet and Svenska Filminstitutet, to explore the power of social rituals and the desire for the transcendental. By using various animation techniques and stylized performance, nightmarish visions, ancient mythologies and symbols of corporate culture are casted into highly artistic montages of images and sounds. While drawing reference to politics and the critique of Western civilization, the films attempt to challenge our rational minds and to create disturbingly serious yet satirical collusions of fantasy and reality, of bloody magic and poetic affluence. The films will be shown on 16mm. With special thanks to Goethe-Institut, Stockholm,

Spik-Bebis, Max Andersson, 16mm, 1987, 13'

Trim, Cecilia Lundqvist, video, 1997, 4'

Aliena Kadabra, Åke Karlung, 16mm, 1969, 5'

Joyride™, Constance DeJong, Tony Oursler, video, 1988, 14'30"

Journey to the Moon, William Kentridge, video, 2003, 6'

Invocation of My Demon Brother, Kenneth Anger, 16mm, 1969, 11'

Nixon Visions, Hans Esselius, Kjartan Slettemark, 16mm, 1971, 4'

STEALTH, *Zombie Town* 26', fragment från en dokumentär av Mark J. Hawker, 1995

schleuser.net, *Radio haparanda (beyond the border)* Radioshow, 15', 2007

Florian Wüst, *Studies on modern living* Väggmålning, 2007

SATURDAY 13 JANUARY

12:00–19:00 Open Studios and presentation of Iaspis' archive, screening, performance and installations in the Project Studio by current residents,

19:00–20:30 Film and video programme

PLEASURES OF DARKNESS.

Film and video programme curated by Florian Wüst in collaboration with Filmform, Moderna Museet and Svenska Filminstitutet, *Pleasures of Darkness* combines classics of experimental cinema and video art, chosen from the collections of Filmform, Moderna Museet and Svenska Filminstitutet, to explore the power of social rituals and the desire for the transcendental. By using various animation techniques and stylized performance, nightmarish visions, ancient mythologies and symbols of corporate culture are casted into highly artistic montages of images and sounds. While drawing reference to politics and the critique of Western civilization, the films attempt to challenge our rational minds and to create disturbingly serious yet satirical collusions of fantasy and reality, of bloody magic and poetic affluence. The films will be shown on 16mm. With special thanks to Goethe-Institut, Stockholm,

Midvinterblot, Gösta Werner, 16mm, 1945, 12'

Country of production: SE

Aliena Kadabra, Åke Karlung, 16mm, 1969, 5'

Country of production: SE

Joyride™, Constance DeJong, Tony Oursler, video, 1988, 14'30"

Country of production: USA

Journey to the Moon, William Kentridge, video, 2003, 6', 9'

Country of production: ZA

Trim, Cecilia Lundqvist, video, 1997, 4'

Country of production: SE

Spik-Bebis, Max Andersson, 16mm, 1987, 13'

Country of production: SE

Nixon Visions, Hans Esselius, Kjartan Slettemark, 16mm, 1971, 4'

Country of production: SE

Invocation of My Demon Brother, Kenneth Anger, 16mm, 1969, 11'

Country of production: USA

DRINKS AND SNACKS FROM 18:00

PROGRAMME

FRIDAY 12 JANUARY

14:30–15:00 Coffee and sandwich

15:00–15:10 Welcome by Maria Lind, director and Bettina Pehrsson, acting director in the Project Studio

15:10–15:30 Introduction by guest filters, Elin Strand Ruin, artist and architect and Magnus af Petersens, curator contemporary art Moderna Museet,

15:30–16:30 Screening, performance and installations in the Project Studio by current residents*

16:30–17:00 Break with coffee and cookies

17:00–19:00 Visit the residents´ studios accompanied by Elin Strand Ruin and Magnus af Petersens

19:00–22:00 Open Studios and presentation of Iaspis' archive, screening, performance and installations in the Project Studio by current residents.*

FOOD AND DRINKS FROM 19:00

*WORKS ON SHOW IN THE PROJECT STUDIO:

David Blandy Performance

Victoria Brännström, *Come-on Be-come* Performance

Latifa Echakhch, *Untitled* Video, in collaboration with Gauthier Herrmann, 23', 2005

Unni Gjertsen, *Guarding an Iceberg* Video, 5', 2007

Barbad Golshiri, *Masturpiece* Video, 12', 2006

Martin Gustavsson, *The Destruction of Sodom* Oil on linnen, 2006

Martin Karlsson, *The Autumn Fair* Poster, 2006

Susanne Kriemann, *Untitled* Photo print (Tivoli Copenhagen), black/white on matt paper, 2006

Katarina Lundgren, *Fort Swanson, a Swedish Western Town* Video installation, 9' 26", 2006

Tova Mozard, *Two speak about reincarnation* Photograph, 2006

Joanna Rajkowska, *Volcano* Model and photographs, 2006

STEALTH, *Zombie Town* 26', fragments of a documentary by Mark J. Hawker, 1995

schleuser.net, *Radio haparanda (beyond the border)* Radioshow, 15', 2007

Florian Wüst, *Studies on modern living* Wall drawing, 2007

sig som en fiktiv lobbygrupp. Skillnaden mellan deras arbete och en verklig lobbygrupps är kanske inte så stor utan består huvudsakligen i att schleuser.net är konstnärer och att deras arbete också skrivs in i en konstnärlig kontext, även om de ofta verkar i det offentliga rummet. På Íaspis kommer de att sända ett radioprogram.

Florian Wüst arbetar inte bara som konstnär utan även som curator. I denna roll har han framför allt arbetat med filmprogram. Denna dubbla erfarenhet har gjort honom till en särskilt aktiv deltagare i samtalen om hur konstnärernas arbeten ska presenteras i samband med de öppna ateljéerna. Eftersom flera av konstnärernas arbeten är tidsbaserade så är just filmprogrammets format ett tänkvärt alternativ till att installera verken som en utställning. Han refererade också till utställningen *Emotion Eins* som visades på Frankfurter Kunstverein och var curaterad av Nicolaus Schafhausen. Här visades de tidsbaserade verken som i ett filmprogram efter varandra, medan andra verk var installerade i rummet. Utställningen *No Matter How Bright the Light, The Crossing Occurs at Night* som visades på Kunstwerke i Berlin under hösten 2006, gick ännu längre i denna “teatrala” utställningsform. Med hjälp av spotlights som tändes och släcktes och på så sätt under reglerade tidsintervaller presenterades de olika verken, även måleri och skulptur, som föreställning snarare än utställning. Denna utställningsform tillåter också att man fokuserar på ett eller möjligt en litet antal verk åt gången, vilket även är en fördel om man betänkar att de olika verken inte är valda för att de tillsammans ska fungera i en utställning. Och även om man får möjlighet att ta del av verken var för sig, så kan man också betrakta dem som delar i en föreställning. De teatrala aspekter som ljussättningen och dramaturgin i programmet lyfter fram kan vara kongenialt med de arbeten som kretsar kring iscensatta situationer, rollspel och fantasi. De arbeten som har en mer dokumentär, journalistisk och/eller politisk karaktär däremot utmanas snarare av ramverket.

Den politiska trädgården Elin Strand Ruin

Just hemkommen från Brasilien och mötet med Sheila och hennes starka blick, fräkniga bruna ansikte och bakåtkammade svarta hår, som under hela sitt liv levt illegalt i favelan Santa Marta, Rio de Janeiro. Hon leder oss i novemberhettan genom trånga gränder förbi hus byggda av stöldgods, grundlagda på lera blandat med sopor som blir till floder i regnet. Hon berättar att det är så tuftt att fostra sin fyraåriga son för att hon vet att det finns så få möjligheter, så få goda förebilder i den machoistiska kulturen, så den enda möjligheten för en kille är att bli knarklangare och troligen dödas innan 25 års ålder. Vī gråter alla stilla, i ljuset bakom våra kameror, generade över vår egen känslighet bredvid Sheilas livserfarenhet. För det var det som var så jävligt i Santa Marta, hur konsstrukturema var så segmenterade och att flickorna inte kunde leka. De gjorde ingenting, stod och glodde på sin höjd, tills de blev gravida som tolvåringar och hur pojkarna ändå fick spela fotboll och leka med vapen. Hur viktig är konsten bredvid en sådan erfarenhet?

Detta var den påfrestande frågan jag bar inom mig när jag direkt efter Brasilienresan inledde mitt uppdrag som “filter” på Íaspis i Stockholm. Jag möter konstnären Joanna Rajkowska som vill bygga en vulkan till människorna i Umeå, Hon annonserar i lokalpressen under hösten 2006 för att få befolkningen involverad. Det är inte många som kommer till hennes möte men några. Hon är klar med alla konstruktionsritningar och tanken är att hon skall bygga en tillbyggnad på ett redan existerande utkiksberg. Det kommer att kosta två miljoner kronor att bygga vulkanen men hon har ännu inga finansärer. Nej, det gick inte att bygga en väg genom favelan Santa Marta. Kommunen ville integrera detta informella kluster av utanförskap med de omkringliggande områdena. Det skulle ha resulterat i ett sönderdelande av ett alltför skört intrikat system, skapat av “ingenting” men som blivit “allt”, uppbyggt av människans allra mest kreativa överlevnadsstrategier.

Ur samtal i kök och ateljéer Magnus af Petersens

Konstnärerna på Íaspis är inte inbjudna av samma orsaker som konstnärer som deltar i en gruppställning. Att presentera eller diskutera deras arbeten som om så vore fallet, blir lätt en aning missvisande. Det hindrar inte att konstnärerna ändå kan ha gemensamma intressen, arbetsmetoder och referenser. I samtalen i kök och ateljéer har det visat sig var dessa beröringspunkter finns och några idéer för en gemensam presentation av stipendiaterna har vuxit fram. Flera av konstnärerna arbetar med historia och historieberättande i olika former. Det kan röra sig om referenser till berättelser, fiktioner och myter som populärkulturen och media producerar. Det kan också handla om iscensättningar av verklig historia, där just iscensättningen, hur historien är medierad, ofta står i fokus. Att visa hur historien berättas, formuleras eller rent av konstrueras kan i många fall ses som en kritik mot de auktoriteter som skrivit historien. Ett sätt att visa att dessa historier inte är de enda och att de är skrivna utifrån ideologiska förtecken. Detta kritiska, aktiva förhållningssätt till historieskrivandet är framträdande i feminism, queerteori och postkoloniala teorier som många konstnärer intresserat sig för.

I Martin Karlssons arbeten blir iscensättningen av historien tydlig. I fotografier och en video från Skansens höstmarknad presenteras historia på ett sätt som liknar de rollspel som han också intresserat sig för. Vī möter en konstruerad värld som befinner sig någonstans mellan fiktion och verklighet eller kanske mellan underhållning och forskning. Ett liknande intresse möter vi i Katarína Lundgrens video *Fort Swanson, A Swedish Western Town* som är en relativt saklig dokumentation av en osannolik plats - en arbetsplats som företagets ägare har förvandlat till en vilda västern-fantasi. Även detta är ett slags iscensättning av historia, men utan några pedagogiska ambitioner. Flera av David Blandys videor tar också avstamp i en historia, men då snarare populärkulturens historier i form av serietidningar och teveserier. Även Tova Mozard har i sina fotografier och videos framträtt som en historieberättare med motiv från gränslandet mellan fantasi och verklighet. Dessa har ofta varit slående visuella men i en planerad performance kommer lästa texter stå i centrum. Martin Gustavssons nya svit målningar *Wrath of God* tar avstamp i den bibliska historien om Sodom och Gomorra, även om han är en av de få stipendiater som inte arbetar i ett tidsbaserat (som film, video och performance är) medium. Tiden finns möjligen koncentrerad i hans målningar i den energi och intensitet som han säger sig vilja uppnå genom att tvinga sig måla dem under en kort, begränsad tid. Susanne Kriemann menar också att representationen av historiska händelser har varit det centrala ämnet i hennes konst. Nu förbereder hon ett arbete som utgår från en kamera som Victor Hasselblad konstruerade för att kunna fotografera fåglars flykt. Arbetet växer fram som ett collage av bilder och arkivmaterial. Hon visar även en grupp fotografier som togs 1996 på en strand i närheten av Moskva. Färger och detaljer i fotografierna kan ibland skapa en viss osäkerhet vad gäller tiden och platsen de skildrar. Florian Wüsts videoverk är ett slags dokudrama där verkliga rättegångsprotokoll från politiskt laddade rättegångar läses av skådespelare. Dessa videos presenteras ibland i en sorts installationer med väggmålningar. Unni Gjertsen presenterar också en video som kretsar kring en historisk händelse. Som i tidigare verk kretsar det kring en feministisk läsning av historien. STEALTH (där arkitekterna Ana Dzokic och Marc Neelen hör till kärntruppen) och schleuser.net (som består av Farida Heuck, Ralf Homann och Manuela Unverdorben) är två konstnärsgrupper vars arbeten på ett tydligare sätt fokuserar på sociala och politiska frågor. Deras uttryck är snarare journalistiska än poetiska eller metaforiska. STEALTH har i ett flertal arbeten uppmärksammat arkitektur och nya sociala strukturer i de forna öststaterna. De arbetar också som arkitekter och initiativtagare till projekt och processer vars utveckling till stor del bestäms i samarbete med andra deltagare. schleuser.net använder information som ett konstnärligt material. schleuser.net beskriver

Florian Wüsts videos är en sort of docudrama in which actual court records from a politically sensitive case are read aloud by actors. Sometimes his videos are presented in a sort of installation with wall paintings. Unni Gjertsen is also represented with a video work that is based on a historical event. As in previous works it revolves around a feminist reading of history. STEALTH (in which architects Ana Dzokic and Marc Neelen are leading participants) and schleuser.net (consisting of Farida Heuck, Ralf Homann and Manuela Unverdorben) are two groups of artists whose work focuses on social and political issues in a rather more obvious way. Their mode of

Florian Wüsts videos are a sort of docudrama in which the time and place that they depict, sometimes create a slight sense of uncertainty with regard to each near Moscow. The colours and details in her photographs can be seen showing a group of photographs that she took in 1996 on a beach near Moscow. The collage of pictures and archive materials, she is developing as a collage of pictures and archive materials. She constructed in order to be able to record the flight of birds. The work a work that starts from a specific camera which Victor Hasselblad has been the central subject of her art. She is currently preparing each picture in a short, limited period of time. Susanne Kriemann intensity that he claims to want to achieve by forcing himself to paint possibly exist in concentrated form in his paintings in the energy and the Biblical narrative about Sodom and Gomorrah. Time may

new series of paintings. *Wrath of God*, take as their starting point based medium like film, video or performance, Martin Gustavson's Though he is one of the few Íaspis residents not working with a time-based medium like film, video or performance, Martin Gustavson's but her planned performance will, in fact, focus on written texts, fantasy and reality. These works have often been visually striking and videos with subjects drawn from the borderlands between Tova Mozard has also appeared as a narrator in her photographs popular culture in the form of comics and TV shows. In her work, also start with a story but, in his case, the stories emanate from without any educational ambitions. Several of David Blandy's videos fantasy of the Wild West. This, too, is a sort of staged narrative but improbable venue — a workplace whose owner has turned it into a similar interest in Katarína Lundgren's video entitled *Fort Swanson, Wrath of God*, take as their starting point and reality or between entertainment and research. We find a We are faced with a constructed world that is somewhere between similar to role-playing in which the artist has also shown an interest. open-air museum's autumn market present narratives that are Martin Karlsson's work. Photographs and a video from the Skansen The staged aspect of the narrative is very evident in areas of interest for many artists.

actively approach to the production of a narrative is prominent in feminism, queer theory and post-colonial theories, all of which are one and that it results from an ideological standpoint. This critical, this is to show that a particular interpretation is not the only possible of the authorities responsible for the narrative. One way of achieving or actually constructed can, in many instances, be seen as a critique on how it is mediated. Showing how a story is narrated, formulated staging true stories in which the focus is on how the work is staged; generated by the true stories in which the focus is on how the work is staged work may take the form of references to stories, fictions and myths the artists work with narrative and narration in various forms. Their has stimulated ideas about a joint presentation of their art. Several of studios have indicated where these points of contact exist and this working and points of reference. Casual discussions in kitchens or Íaspis residents do not share certain common interests, modes of group show would be misleading. Though this does not mean that work of the Íaspis residents as though they were participants in a artists taking part in a group exhibition. Presenting or discussing the Artists invited to work at Íaspis are not selected in the same way as

Magnus af Petersens and studios

From conversations in kitchens

— Three —

Florian Wüst works both as an artist and curator, notably in connection with film programmes. This dual experience has made him a particularly active participant in the discussions as to how the artists' works should be presented in connection with the open studios. Since several of the artists' works are time-based, the format of a programme of films is a reasonable alternative to installing the works in the form of an exhibition. Florian Wüst also referred to the exhibition *Emotion Eins* which was shown at the 2004 Frankfurt Kunstverein and was curated by Nicolaus Schafhausen. On that occasion the time-based works were shown as a film programme while other works were installed in the room. The exhibition *No Matter How Bright the Light, the Crossing Occurs at Night*, which was shown at the Kunstwerke i Berlin during the autumn of 2006, went even further. With the help of spotlights and the dramaturgy of the programme bring to our attention are well suited to presenting works that deal with staged situations, role-playing and fantasy. Works that are more documentary, journalistic and/or political in character are, on the other hand, challenged by the arrangement. I have just returned from Brazil where I met Sheila with her forthright gaze, flecked brown face and combed-back black hair. She has spent her entire life as an illegal resident of the Santa Marta favela in Rio de Janeiro. In the heat of November she leads us through narrow alleys past houses fabricated from stolen materials on a foundation of mud and rubbish: houses that are inundated by floods during the rainy season. She tells us how hard it is to raise her four-year-old son because there are such limited opportunities and so few worthwhile models in the machismo culture that prevails in the favela. So that the only way of life that is open to young men is to peddle drugs and to die before the age of twenty-five. We weep in silence, hiding behind our cameras, embarrassed by the contrast between our own emotionally and Sheila's experience of life. Because this is one of the worst aspects of Santa Marta, the way in which the gender structures are so rigid that the girls are unable to play. If they do anything at all it is to stand and watch until they become pregnant at the age of twelve, while the boys can at least play football or games involving weapons. What value has art in comparison with such an experience? This was the embarrassing question that taxed me as I took up my duties at Íaspis on my return to Stockholm from Brazil. I meet artist Joanna Rajkowska who wants to build a volcano for the people who live in the northern Swedish town of Umeå. She advertised in the local press during the autumn of 2006 with a view to interesting local people in her project. Not many people turned up for her meeting but a number did. She has drawn all the plans for her project which involves building an extension to an existing mountain that serves as a local look out. Building the volcano will cost two million SEK but at the moment she has no

Elin Strand Ruin The Political Garden

Just hemkommen från Brasilien och mötet med Sheila och hennes starka blick, fräkniga bruna ansikte och bakåtkammade svarta hår, som under hela sitt liv levt illegalt i favelan Santa Marta, Rio de Janeiro. Hon leder oss i novemberhettan genom trånga gränder förbi hus byggda av stöldgods, grundlagda på lera blandat med sopor som blir till floder i regnet. Hon berättar att det är så tuftt att fostra sin fyraåriga son för att hon vet att det finns så få möjligheter, så få goda förebilder i den machoistiska kulturen, så den enda möjligheten för en kille är att bli knarklangare och troligen dödas innan 25 års ålder. Vī gråter alla stilla, i ljuset bakom våra kameror, generade över vår egen känslighet bredvid Sheilas livserfarenhet. För det var det som var så jävligt i Santa Marta, hur konsstrukturema var så segmenterade och att flickorna inte kunde leka. De gjorde ingenting, stod och glodde på sin höjd, tills de blev gravida som tolvåringar och hur pojkarna ändå fick spela fotboll och leka med vapen. Hur viktig är konsten bredvid en sådan erfarenhet? Detta var den påfrestande frågan jag bar inom mig när jag direkt efter Brasilienresan inledde mitt uppdrag som “filter” på Íaspis i Stockholm. Jag möter konstnären Joanna Rajkowska som vill bygga en vulkan till människorna i Umeå, Hon annonserar i lokalpressen under hösten 2006 för att få befolkningen involverad. Det är inte många som kommer till hennes möte men några. Hon är klar med alla konstruktionsritningar och tanken är att hon skall bygga en tillbyggnad på ett redan existerande utkiksberg. Det kommer att kosta två miljoner kronor att bygga vulkanen men hon har ännu inga finansärer. Nej, det gick inte att bygga en väg genom favelan Santa Marta. Kommunen ville integrera detta informella kluster av utanförskap med de omkringliggande områdena. Det skulle ha resulterat i ett sönderdelande av ett alltför skört intrikat system, skapat av “ingenting” men som blivit “allt”, uppbyggt av människans allra mest kreativa överlevnadsstrategier.

Artists invited to work at Íaspis are not selected in the same way as artists taking part in a group exhibition. Presenting or discussing the work of the Íaspis residents as though they were participants in a artists taking part in a group exhibition. Presenting or discussing the Artists invited to work at Íaspis are not selected in the same way as expression is more journalistic than poetic or metaphorical. In several works, STEALTH has drawn attention to architecture and new social structures in Eastern Europe. The artists also work as architects and have initiated projects and processes whose development is largely determined in cooperation with other participants, schleuser.net uses information as an artistic material. The participants describe themselves as fictional lobbyists and their work often appears in an artistic context even though they regularly work in the public domain. At Íaspis they will broadcast a radio programme.

Nystan av elledningar, hänganden över alla småla springränder,

som mängder av armar som sträcker sig ut, möter trasselsuddar

av andras elbehov för komplicerade fjunkopplingar. — Den är

min!, säger Sheila stolt och pekar på en inboretkäbel, i mängden av ledningar som hänger ovanför hennes yttérdörr. Hela favelan är uppbyggd som en tredimensionell labyrint där byggnaderna är sammankittade med varandra i stit ständigt utökande i höjled. Martin Karlsson dokumentera, i stit projekt *Arkadia*, 1700— och 1800—talens ransonerade trädgårdar som uppstår som reaktion mot barockens välplanerade symmetriskt utformade trädgårdar. „Barockens trädgård var en vision av det planerade totala design där delarna underställdes helheten. Den romantiska trädgårdens motverkade varje ordning med att låta delarnas unika karaktärer träda fram och samtidigt hävda deras ohiaraktiska relationer. Den ena företrädde en central vision — den andra eftersträvade många, ofta motsägelsefulla mål. (...) Lite förnklat kan barockträdgården betraktas monistisk där den romantiska trädgården är pluralistisk, barockträdgården utopisk och den romantiska trädgården demokratisk.” (Martin Karlsson, Arkadien-modell, 2005).

Hur många människor kan bygga en stad? Den utopiska visionen om lekplats, (2005). Huset är byggd på stadsplanen är fantastisk när vi sent på kvällen flyger in över Brasília. Som ett barockt stämpelmotiv byggs den nya huvudstaden upp under fyra års tid och invigs den 21 april 1960. Drömmen om att skapa den nya bilden av Brasilien med hjälp av en storslagen arkitektur är stark. Lúcio Costa gör stadsplanen och Oscar Niemayer ritar alla hus. „It is born of a primary gesture, that signals a place or takes possession of it. Two axes that cross at right angles, that is to say, making the sign of the cross.” (Lúcio Costa) Staden präglas idag av en kontrast mellan utopin och en dystrare brasiliansk verklighet. Staden som byggs för 500 000 människor rymmer idag över två miljoner, varav över en miljon lever i förslummade förstäder.

„I skapandet av kollage 'tagger man vad man haver' och skapar något av det. Kollaget erkeologiska mätfadalens potential.” (Martin Karlsson, Arkadien-modell, museum och lekplats, 2005). Är favelan en romantisk trädgård? Även om den är byggd på sopor och fattigdom så vill människor sällan lämna den mittön. Magnus Linton, chefredaktör på Arena och författare till boken *Americanos*, beskriver när vi möter honom i Sao Paolo, att det pågår en informallsfening eller "favelisering" av boendekulturer över hela världen. Det informella boendet skapar sociala strukturer som vi kan avundas, det finns en hjälpsamhet och ett socialt ansvarstagande som vi i vår kultur faktiskt inte längre känner till. I Sao Paulo byggde man nyfiken "normala" hus för att äntligen erbjuda favelaborna ett alternativ, fenvänings tvspännare med "ra" och hygieniska lägenheter och indragna balkonger — de står fortfarande tomma. De ville inte ge upp sina fragila nätverk av närhet, ett pågående delande av livets sorg och glädje med alla på den tränga gatan. Barmpassningsstyret, lämningsalternativen,

Victoria Brännströms verk *Pole Position*, 2006, handlar om hur konstnären själv och några vänner går in för att leka sig fram till ett större mod/dumdförshg när de övar halkkörning — vilket ger ett säkrare resultat. Som utgångspunkt för verket finns ett intresse för forskning kring hur pojkar i tidig ålder lär sig att leka på ett helt annat sätt än flickor. De går in i leken och prövar gång på gång helhetärtat sina roller som utökar deras självuppfattning och förmåga eller avsaknad av respekt kan ge erfarenheter som sedan blir till ny modet att ta steget att göra denna erövring. („...”)Mod, dumdförshg en större bemarkelse uppna eller tillskansa sig en egenskap och om två flickor som lärt sig att leka — på riktigt. Graca och Maria, ensamsstående mammor med massor av barn. Vad var det för lekvärd som hade genererat deras kraft och tro på möjligheten

—Fyra—

att de kunde förändras? Från att ha varit analfabeter hade de bågge studerat till jurist respektive läkare. Vad var det för fantasi och föreställningsförmåga som gjorde att de nu genomfört ett "egnahemsbygge" och förbättrat boendet för över hundra familjer utan att förlora favelans sociala kultur? Och vilka visioner visade vägen i arbetet med att bygga upp unga tjejers självförtroende, som verktyg för förändring. Begreppet "famili" i São Paulos favela är synonymt med "ensam kvinna med flera barn". Männen lämnar kvinnorna i entighet med rådande machisimokultur. Den låta strukturen i favelan skapar starka bindningar mellan kvinnorna. Graca och Maria har fått igenom att gåtorna i det nya området döps efter kvinnornamn. De har format värden som bakgrund till deras lek som de bedrev med största allvar.

Martin Karlsson berättar om sin fascination för fikturen hur leken och verkligheten interagerar hela tiden och påverkar varandra. „I myself have a connection to re-enactments through role-playing. So what is the point of staging history? What is the relationship between today's re-enactment culture and the romantic 19th century fad for all things medieval? And how does the city come to act as centre-stage and inspiration for these activities?" (Index, www.martinkarlsson.net/pdf/oldstockholmtext.pdf) He describes his own role in filming the annual autumn market at the Skansen open-air museum which faithfully recreates an early 20th century market. It takes a while for me to understand his angle as, using a perfod camera, he films the entire event, producing a result that lacks all traces of the present. I am constantly waiting for his interest to concentrate on revealing the seam between now and then. Instead he shows his loving respect for human play and for staging games. He was not just interested in filming but in playing at being a photographer at the market. “These technical wonders implied a boundlessness that was probably reinforced by the historical context. History posited the future.” (Martin Karlsson, The Stockholm Exhibition of 1897 which staged a 16th century pageant, Index/Stockholm City Museum) We met Philippe, a young Brazilian architect working for Rem Koolhaas/OMA in Rotterdam. He returned to Rio with the intention of working with the Rosinha favela in Rio de Janeiro. Philippe is rich and privileged but, in some fundamental way, has tired of his predestined career and is prepared to sacrifice everything. “I know nothing about this world, he claims, pointing towards the slums. But I should like to try to help. Is there actually room for a contribution? Must I destroy in order to give? I expect that I shall arrive at an architecture that many people do not consider to be architecture. The only thing that I can do to begin with is to go in here and meet people, start to talk to them and give them love”, he says looking at me and expressing his confusion at his insights and new tools. “Perhaps that is how I can find out what their needs are.”

Play is the starting point for building a future. There in the most abject darkness where the most elementary needs are not satisfied and the reasons may seem stronger than ever for dismissing art as something exclusive and unnecessary, play must be admitted. The ability to use the imagination and flights of fantasy to help to stage new worlds, to imagine a different life, a different role. And when will the volcano be important? What do people who live in Umeå really need? Perhaps Joanna Rajkowska is better than the rest of us at playing. But is she sure that if she is able to find the two million SEK, she will not be building an isolated monument? Unni Gjertsen, Tova Mozard, schleuser.net/Manuela Unverdorben, Ralf Homann and Farida Heuck, Martin Gustavsson, Barbad Golshiri, Katarina Lundgren, David Blandy, Susanne Kriemann, Florian Vikting saga. *Den politiska trädgården*. på laspis under år 2006. Fjorton specifika delar som genererar en enklare sammantävld av konsnärens verk, vars vägar korsats här Rajkowska — kan alla konsten att leka. Välkommen till en temporär Martin Karlsson, Victoria Brännström, Laitta Echakch och Joanna Kriemann, Florian Wüst, STEALTH/Ana Dzokic och Marc Neelen, Barbad Golshiri, Katarina Lundgren, David Blandy, Susanne Unverdorben, Ralf Homann och Farida Heuck, Martin Gustavsson, monument? Unni Gjertsen, Tova Mozard, schleuser.net/Manuela nu lyckas få ihop de två miljonerna, att hon inte byggjer ett isolerat kanske bäst av oss alla på att leka. Men är hon säker på att om hon viktigt? Vad är det Umeå-borna behövt? Joanna Rajkowska är värdar, föreställa sig ett annat liv, en annan roll. Och när blir vulkanen Denna förmåga att med tanken och flykten hjalp iscensätta nya rationalisera bort konsten som exklusiv och onödig, måste leken in, tillfredsställa och man tror att det finns skäl mer än någonsin att Där i det dystaste mötet, när de mest pntära behoven inte är Leken är utgångspunkt för ett byggande av en framtid. Redskap. „Kanske är det så jag kan få veta vad de har för behov.” säger han och tittar på mig förvrad över sina egna insikter och nya är att gå in här och möta människor, bara börja prata, och ge kärlek”, inte betraktas som arkitektur. Det enda jag kan göra i ett första steg jag tror att jag kommer komma fram till en arkitektur, som av många överhuvudtaget plats för ett bidrag, måste jag rva för att kunna ge? in i ljummen. „Men jag skulle vilja försöka att hjälpa till. Fins det allt på spel. „Jag vet ingenting i den här världen” säger han och pekar sått fått nog av en predestinerad karriärväg och är beredd att sätta Han är rik och privilegierad men han har på något fundamentalt ambitionen att arbeta med favelan Rosinha i Rio de Janeiro. hos Rem Koolhaas/OMA i Rotterdam. Han återvänder till Rio med Vi träffar Philippe, en ung brasiliansk arkitekt som jobbat iscensatte 1500-tal, Index/Stockholms Stadsmuseum). (Martin Karlsson, 1897 års Stockholmstställning där man förstärktes av den historiska inramningen — i historien formulerades ”De tekniska undren implicerade en gränslöshet som antagligen bara filma, utan han vill vara fotografen på markanden och uppgå i leken. respekt för människans lek och iscensättningar. Han vill inte bara jag väntar hela tiden på att hans intresse skall ligga i avslöjandet av filmkameror filmar hela händelsen vars resultat saknar spår av nytt. Det tar ett tag innan jag förstår hans vinkel, när han med tidstysk där man troligen verkligheten iscensätter en tidig 1900-talsmarknad, sin egen roll när han filmat den årliga höstmarknaden på Skansen, www.martinkarlsson.net/pdf/oldstockholmtext.pdf). Han beskriver to act as centre-stage and inspiration for these activities?” (index, 19th century fad for all things medieval? And how does the city come relationship between today's re-enactment culture and the romantic role-playing. So what is the point of staging history? What is the varandra. „I myself have a connection to re-enactments through

is a method that makes it possible to challenge oneself and one’s own limitations.” (*Pole Position*, 2006 quoted from www.victorabrannstrom.com)

In the Heliopolis favela in São Paulo we came across something unique: two girls who had learnt to play — for real. Graca and Maria, single mothers with masses of children. What was the world of play that had generated their power and their belief in the possibility of their being transformed? Without learning to read or write while growing up, they had both undertaken tertiary education, one of them qualifying as a lawyer and the other as a doctor. What imaginative powers had enabled them to undertake this ‘self-construction’ and to improve the living conditions of more than one hundred families without losing the social culture of the favela? And what were the visions that guided the task of building up the self-esteem of young girls as a tool for change? In the favelas of São Paulo, the concept of a family comprises a single woman with several children. The men abandon the women in accordance with the ruling machismo culture. The tight social network of the favela creates strong ties among the women. Graca and Maria have insisted that the roads in the new district bear women’s names. They have formed a world as a background to the games that they played with such earnestness.

Martin Karlsson speaks of his fascination with “live culture” — with the way in which games and reality constantly interact and influence each other. “I myself have a connection to re-enactments through role-playing. So what is the point of staging history? What is the relationship between today’s re-enactment culture and the romantic 19th century fad for all things medieval? And how does the city come to act as centre-stage and inspiration for these activities?” (Index, www.martinkarlsson.net/pdf/oldstockholmtext.pdf) He describes his own role in filming the annual autumn market at the Skansen open-air museum which faithfully recreates an early 20th century market. It takes a while for me to understand his angle as, using a perfod camera, he films the entire event, producing a result that lacks all traces of the present. I am constantly waiting for his interest to concentrate on revealing the seam between now and then. Instead he shows his loving respect for human play and for staging games. He was not just interested in filming but in playing at being a photographer at the market. “These technical wonders implied a boundlessness that was probably reinforced by the historical context. History posited the future.” (Martin Karlsson, The Stockholm Exhibition of 1897 which staged a 16th century pageant, Index/Stockholm City Museum)

We met Philippe, a young Brazilian architect working for Rem Koolhaas/OMA in Rotterdam. He returned to Rio with the intention of working with the Rosinha favela in Rio de Janeiro. Philippe is rich and privileged but, in some fundamental way, has tired of his predestined career and is prepared to sacrifice everything. “I know nothing about this world, he claims, pointing towards the slums. But I should like to try to help. Is there actually room for a contribution? Must I destroy in order to give? I expect that I shall arrive at an architecture that many people do not consider to be architecture. The only thing that I can do to begin with is to go in here and meet people, start to talk to them and give them love”, he says looking at me and expressing his confusion at his insights and new tools. “Perhaps that is how I can find out what their needs are.”

Play is the starting point for building a future. There in the most abject darkness where the most elementary needs are not satisfied and the reasons may seem stronger than ever for dismissing art as something exclusive and unnecessary, play must be admitted. The ability to use the imagination and flights of fantasy to help to stage new worlds, to imagine a different life, a different role. And when will the volcano be important? What do people who live in Umeå really need? Perhaps Joanna Rajkowska is better than the rest of us at playing. But is she sure that if she is able to find the two million SEK, she will not be building an isolated monument? Unni Gjertsen, Tova Mozard, schleuser.net/Manuela Unverdorben, Ralf Homann and Farida Heuck, Martin Gustavsson, Barbad Golshiri, Katarina Lundgren, David Blandy, Susanne Kriemann, Florian

financial backing.

It was not possible to build a road through the Santa Marta favela. The municipal authorities wanted to integrate this informal cluster of exclusion with the surrounding neighbourhoods. This would have broken up the intricate but vulnerable system that has been created from “nothing” to become “everything”, constructed from people’s most ingenious survival strategies. The bundle of electric wires hanging above the narrow alleyways like numerous extended arms, meet impenetrable complexities of electrical needs with intricate but highly irregular couplings. That’s mine, Sheila proudly proclaims, pointing to a broadband cable in the mass of wires that hang above her front door. The entire favela is constructed like a three-dimensional labyrinth in which the buildings are interwoven with each other in a constantly increasing ascent.

In his *Arcadia* project Martin Karlsson has documented the romantic gardens of the 18th and 19th centuries which were created as a reaction to the formal symmetry of the baroque garden. “The baroque garden was a vision of the planned society. The romantic garden was critical of the hierarchical structure. The baroque garden emphasized its unity and holistic design in which the parts are subservient to the whole. The romantic garden opposed formal order by making the unique character of the parts apparent and by emphasizing their non-hierarchical relationships. The one advocated a central vision while the other sought for numerous, often conflicting goals. (...) Put simply, the baroque garden can be regarded as monistic while the romantic garden is pluralistic; the baroque garden is utopian and the romantic garden is democratic.” (Martin Karlsson, *The Arcadian Model, Museum and Playground, 2005*)

How many people manage to build a city? The utopian plan of the city is a fantastic sight as we fly over Brasília. Like some sort of baroque stencil, the new capital was built over the space of four years and was inaugurated on 21 April 1960. The notion of creating a new image of Brazil with the help of grandiose architecture was a powerful dream. Lúcia Costa was responsible for the planning and Oscar Niemeyer for the design of all the buildings. “It is born of a primary gesture, that signals a place or takes possession of it. Two axes that cross at right angles, that is to say, making the sign of the cross.” (Lúcio Costa) Today the city is characterized by the contrast between utopia and a bleaker Brazilian reality. Built for 500 000 people, the city now has a population of two million, half of whom live in suburban slums.“In creating collage one makes use of things that are at hand and creates something from them. Collage recognizes the potential in diversity.” (Martin Karlsson, *The Arcadian Model, Museum and Playground, 2005*) Is the favela a romantic garden? Even though it is constructed of rubbish and poverty, people seldom want to leave the neighbourhood. Magnus Linton, editor of the magazine Arena and author of the book *Americanos*, whom we met in Sao Paulo, claims that there is a favela-like shift in the way people live all over the world. Informal living creates social structures that we can envy. People are helpful and feel a sense of social responsibility that we have lost. Recently Sao Paulo started to build “normal” housing in order to offer an alternative way of life to people in the favela: five storey apartment blocks with two apartments on each floor, hygienic dwellings with balconies. These are still empty. People do not want to give up their fragile but close networks, their concern for each other’s joys and sorrows, their child-minding system and alternative loans.

Victoria Brännströms *Pole Position*, 2006, deals with how the artist and some of her friends become increasingly bold or foolhardy as they practice driving on a skidpan — which leads to a better result. The starting point of her work is research into how boys, from an early age, learn to play in a way that is different from that of girls. Boys enter into their games and try out new roles time and again with the greatest enthusiasm. In this way they increase their self-esteem and their ability to extend their territory. “I want to study how it is possible, as an adult, to acquire new qualities through play. My goal is to achieve or to lay my hands on a quality and to find the courage to take a step towards this conquest.” (...) “Courage, foolhardiness or a lack of respect can lead to experiences that then become new knowledge and the theory of subject positioning in play

—Four—

